

Serafijntje

Er waren eens, heel lang geleden, honderden toverfeetjes met ragfijne vleugeltjes. Ze woonden eeuwen lang in een mooi kasteel aan de rand van een drukke stad. Het kasteel lag dichtbij een blauwe zee in een zonnig warm land. Deze feetjes waren heel behulpzaam. Mensen en ook kinderen vroegen hen vaak om raad. Van heinde en ver stopten ze brieven met de meest uiteenlopende vragen in de brievenbus van het kasteel.

Op een dag kregen alle toverfeetjes zomaar uit het niets een blauwe stralenkrans. Ook dinosauriërs, draken, kabouters en elfjes kregen op een dag zomaar uit het niets een stralenkrans. Hiermee konden ze met onmeetbare snelheid door het eindeloze heelal reizen. Ze vonden uiteindelijk allemaal een nieuwe thuishaven op enkele bijzondere planeten. De toverfeetjes ontdekten in een sterrenhoop van duizenden sterren een feeëriek ruimte. Dat werd hun nieuwe woonplek. Ze noemden hem: Hemelrijk. De brievenbus van het kasteel op de Aarde bleef gewoon in gebruik. Enkele toverfeetjes haalden regelmatig de brieven op. Ook van de bijzondere planeten.

De toverfeetjes waren ongeveer even groot als een pasgeboren baby. En zo licht als een veertje. Ze waren muzikaal, creatief en hulpvaardig. Een van de toverfeetjes heette Serafijntje. Alleen dit feetje had tegelijk met de blauwe stralenkrans nog enkele speciale gaven erbij gekregen. Zij alleen kon mensen en dieren een stralenkrans geven. Ze kon zich onzichtbaar maken. En andere onzichtbare gedaanten zien.

Serafijntje werd vanaf dat moment geleidelijk aan bekend als hét toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Want zij kon met deze gaven mensen en dieren vaak helpen bij het oplossen van grote problemen. Serafijntje raakte zodoende bevriend met talrijke bijzondere en gewone levende wezens. Zoals tovenaars, tovenaressen, dinosauriërs, kabouters, elfjes, dieren, mensen enzovoorts.

Serafijntje had lange zwarte haren met enkele korte haarsprietjes op haar voorhoofdje. Ze had blauwe oogjes en altijd blote voetjes. Haar blauwe jurkje had een wit geschulpt kraagje en een jurkzak met een wit geschulpt randje.

Met haar blauwe stralenkrans reisde Serafijntje eeuwenlang door het heelal naar de bijzondere planeten en naar de Aarde. Altijd nieuwsgierig en leergierig. Zichtbaar of onzichtbaar. Daardoor beleefde ze talloze avonturen.

Inhoud:

Kasteel Het Beukengeluk	3
De Komeet	4
Isabella	7
De toverwinkel	9
De voorbereidingen voor het prachtige plan	11
Het toverwonder	12
De speciale toverformule	15
Stap 1	17
Stap 2	19
De jaargetijden	20
Stap 3	21
Stap 4	22
Stap 5	23
Stap 6	24
Stap 7	28
June	32
Domme Isabella	33
Toverfeetje van geluk uit Hemelrijk	35
De ruimtereis	36
Lucas de edelsmid	37
Het probleem met de edelsteenbloempjes	39
De hoge klif met de driehoekige rots met gat	41
De zoektocht	43
De terugtocht	45
Het nieuwe edelsteenbloempje	47
Het weerzien	49
De bruiloft	50

Ineens klonk er... door de dromerige muziekgeluiden heen een heldere kinderstem: "Ooh... ooh... wat móóí!"

Kasteel Het Beukengeluk

Er was eens, heel lang geleden, een koning. Hij woonde in een eeuwenoud kasteel. Het kasteel was omgeven met een kleurrijke bloementuin. Op het grote grasveld voor het kasteel stonden comfortabele rieten stoelen bij een grote ronde tafel. Het uitzicht was verpletterend... gouden zonnestralen schitterden op de dansende golfjes van een oneindige zee met daarboven een oneindige blauwe hemel. Naast het grasveld en aan de achterkant van het kasteel strekte zich een enorm bosgebied uit. Er stonden talloze eeuwenoude bomen. Door het bos liep een brede laan met aan weerszijden eeuwenoude beukenbomen. Een brede beek en smalle wandelpaadjes kronkelden door het woud. Het geruis van boombladeren en de zang van veel verschillende vogelsoorten klonken als dromerige muziek door de omgeving. De eeuwenoude naam van het kasteel luidde: Het Beukengeluk.

De koning heette Filip en zijn lieve vrouw heette Victoria. Hun enige zoon John was een levenslustige jongen van tien jaar. Hij speelde regelmatig met zijn vriendjes uit het dorp. En sinds kort stoeide hij iedere dag met zijn hondje Wolfie: een zwarte labrador pup. Zijn schoollessen kreeg hij van enkele leraren in het kasteel.

De Komeet

Op een mooie nazomermiddag zaten koning Filip en koningin Victoria buiten in de rieten leunstoelen. John rende en buitelde met Wolfie over het grasveld. Door de dromerige muziekgeluiden vanuit het enorme bosgebied vielen de koning en koningin in een lichte slaap.

Op dat moment schoot een komeet vanuit de ruimte in de dampkring van de aarde. Vervolgens verscheen er een schitterend kleurrijk licht: goudgeel... rood... roze... groen... blauw... oranje... paars... Grote ijs en rotsblokken van de meteoroor verdampen in de dampkring tot stof. Maar... maar... niet te geloven... duizenden kleurrijke schitterende steentjes schoten naar de aarde... naar het enorme bosgebied van koning Filip. De kleurrijke meteorietenregen viel tenslotte neer tussen de afgevallen beukenbladeren en beukenootjes van enkele eeuwenoude beukenbomen.

De speelse labrador pup rende over het grasveld met John achter hem aan. Plots stond Wolfie stokstijf stil. Had het hondje iets gehoord? Langzaam dribbelde de pup in de richting van het grote bosgebied... dribbelde verder over een bospad... keek telkens even om of zijn baasje hem ook volgde. Ja, John liep nog steeds achter zijn hondje aan. De jongen keek regelmatig nieuwsgierig om zich heen. Was er iets bijzonders gebeurd? Bladeren ritselden onder zijn voeten. Wolfie huppelde vrolijk verder. Plotseling stond het hondje stil. John stond ook stil.

Ineens klonk er... door de dromerige muziekgeluiden heen een heldere kinderstem: "Oooh... ooh... wat móóí!" Een meisje van ongeveer dezelfde leeftijd als John zat op haar hurken tussen de beukenbladeren. In haar handje schitterden kleurrijke steentjes: rood, groen, blauw, roze, oranje, geel, paars... John en Wolfie staarden verbaasd naar het meisje én naar de prachtige mooie steentjes. "Waf... waf," kefte Wolfie en zijn staartje kwispelde blij. Het meisje keek verrast op. Ze was helemaal niet bang. "Kijk eens... dit zijn héle mooie steentjes." Haar lange blonde vlechten en springerige krulletjes straalden in het gouden zonlicht. John bekeek het meisje en de steentjes in haar handje aandachtig. "Hoe heet je?" vroeg hij uiteindelijk. "Eh... June... ik heet June. En Jij?" De jongen streek met zijn handen door zijn warrige zwarte haren. "Ik heet John en dit is Wolfie." "Waf! Waf!" June aaide met haar andere handje over de rug van de labrador pup. Ondertussen zei ze: "Ik wilde beukenootjes gaan rapen. In plaats daarvan vond ik deze super mooie steentjes." John had

inmiddels ook enkele steentjes gevonden. “Ja, ze zijn erg mooi. Misschien zijn het wel èchte edelsteentjes. Kom June, we laten ze aan mijn vader en moeder zien.” Het drietal rende uitgelaten over het bospad naar de kasteeltuin.

“Papa... mama... kijk eens wat wij in het bos gevonden hebben.” John hield zijn hand met de kleurige steentjes voor de ogen van zijn vader. Vervolgens voor de ogen van zijn moeder. Nieuwsgierig bekeken ze de schitterende steentjes.

June stond enigszins verlegen en verloren een eindje van de belangrijke familie af. “June!” riep John ineens, “laat jouw steentjes ook zien.” Met kleine aarzelende stapjes liep het meisje naar de moeder. “Dag June, mag ik jouw mooie steentjes ook zien?” vroeg de koningin vriendelijk. Het meisje knikte. De steentjes schitterden in haar handje. Voorzichtig pakte de dame een steentje en bekeek het van alle kanten. Koning Filip bestudeerde de steentjes inmiddels met een vergrootglas en beet er zelfs even met zijn tanden op. “Waar hebben jullie ze gevonden John?” vroeg de koning. “Onder een beukenboom papa. Daar liggen er nog honderden... misschien wel duizenden!”

Koning Filip richtte zijn blik op het meisje. “June... June, dat is een mooie naam. In de maand juni is het nog lente en in diezelfde maand juni begint de heerlijke zomer. Zeg June... wat doet jouw vader?” “Mijn vader en moeder hebben een herberg in het dorp. Er komen veel mensen die op doorreis zijn. Ze willen eten en drinken. Vaak blijven ze ook een of meerdere nachten slapen.” June vertelde spontaan en zonder te stamelen. Haar verlegenheid was helemaal verdwenen. “Mijn ouders hebben het erg druk. Soms help ik met afwassen, afdrogen, bloemen plukken en in de vazen zetten...” “Dat is heel mooi June,” onderbrak de koning haar. “Je bent heel ijverig. Ga je ook naar school?” “Oh ja,” riep ze blij, “ik vind het heel leuk op school. Ik krijg altijd een heel goede waardering voor mijn huiswerk. En ik heb leuke vriendinnen. En... en...” June keek omhoog naar de lichtblauwe hemel. “En... als het donker is kijk ik vaak met mijn vader naar de sterrenhemel. Hij heeft mij al veel geleerd over de sterren en de planeten.” Ineens stopte June... haar verlegenheid kwam weer terug. De koning stond op terwijl hij met een opgewekte stem bromde: “Ik wil naar de bomen waar jullie de steentjes hebben gevonden. John en June, jullie wijzen mij de weg.” “Ik ga ook mee,” riep koningin Victoria glimlachend.

De ouders liepen rustig achter de kinderen en Wolfie aan. “Waf! Waf!” kefte de kleine viervoeter vrolijk. Aangekomen bij de betreffende beukenbomen wees John naar de afgevallen beukenbladeren. “Papa en mama, kijk goed... tussen de bladeren liggen de steentjes.” Koning Filip en koningin Victoria grabbelden tussen de bruine bladeren. En ja... met hun koninklijke vingers raapten ze de kleurige steentjes op... ieder een hand vol. “Prachtig! Schitterend!” fluisterde de koningin. “Ja, het zijn echte edelsteentjes! Robijntjes, smaragdjes, saffiertjes, diamantjes...” De koning knikte. “Ongelooflijk... ze zijn echt! Ik stuur onmiddellijk enkele zeer betrouwbare lakeien naar het bos om ze allemaal op te rapen.”

Koning Filip keek vervolgens het meisje vriendelijk aan. “Luister June... de steentjes die je hebt gevonden mag je houden. Misschien wil je over enkele jaren dolgraag gaan studeren. Dan kun je deze edelsteentjes als betaalmiddel gebruiken.” Met rode wangetjes staarde het meisje verbaasd naar de steentjes in haar hand. Koning Filip pakte een schone witte zakdoek uit de zak van zijn mantel. Hij spreidde hem uit over de afgevallen beukenbladeren. Op de zakdoek was een gouden kroon geborduurd met daaronder zijn naam: Koning Filip. “June, leg jouw steentjes op deze zakdoek. Ja, goed zo. En nu doe ik mijn gevonden steentjes erbij.” Koningin Victoria glimlachte en zwiwend legde ook zij haar gevonden steentjes op de zakdoek. “Alsjeblieft June,” riep John, “die van mij krijg je ook.” Hierop knoopte de koning de punten van de zakdoek vast. “Alsjeblieft June, deze buidel met edelsteentjes is voor jou. Laat de buidel aan niemand zien. Ook niet aan je ouders. Het is jouw geheim. Verstop de buidel op een plek, waar niemand hem per ongeluk kan vinden.” “Dank u wel, koning Filip! Dank u wel, koningin Victoria! En John, jij ook dank je wel!” “Ga nu vlug naar huis,” zei de koning. Met een stralende glimlach op haar gezichtje huppelde June het bos uit... naar huis. Koning Filip en koningin Victoria liepen met John terug naar kasteel Het Beukengeluk. “Waf! Waf!” kefte Wolfie.